

Huxley, sub influența reacțiilor date de ingerarea mescalinei, are viziuni și trăiește niște stări care în condiții normale i-ar fi rămas necunoscute. În această a doua parte a cărții „**Porțile**

le percepției. Raiul și iadul

”, îngemănarea dintre omul dornic de noi descoperiri ale limitelor necunoscute ale psihicului uman și talentul de scriitor formează un tot pe care nu putem face altceva decât să-l admirăm și să ne străduim a-l înțelege. Suntem departe de a pricepe chiar tot...

„Așa cum se întâmpla cu Pământul în urmă cu o sută de ani, în cugetul nostru există încă cele mai negre Africi, cele mai necartate insule Borneo și bazine amazoniene. Față de fauna acestor regiuni, noi nu suntem încă zoologi, ci simpli naturaliști și colecționari de specimene.

Colecționarul trebuie să-și îndeplinească munca, înainte de a putea trece la obligațiile științifice mai înalte – clasificarea, analiza, experimentul și elaborarea teoriei.”

De ce credem că doar marii bacteriologi sau virusologi ai lumii au făcut experimente pe propriile lor corpuri? Și în domeniul psihicului uman au existat voluntari...

“Unii nu-și descoperă niciodată antipozii în mod conștient. Colecționarul de specimene psihologice are nevoie de o metodă prudentă, ușoară și sigură să se transporte pe sine și pe alții din Lumea Veche în cea Nouă, din continentul vacilor și al cailor atât de familiari în cel al cangurului și al ornitorincului.”

Evident, Huxley consideră Lumea Veche lumea mentalului obișnuit, iar Lumea Nouă tărâmul unde se poate intra doar cu „permisul” corespunzător- mescalina, sau cu ajutorul inducției hipnotice.

“Există două asemenea metode. În primul caz, sufletul este purtat spre destinația sa îndepărtată cu ajutorul unei substanțe chimice - mescalină sau acid lisergic. În al doilea, vehiculul este de natură psihologică, iar trecerea spre antipozii minții se realizează prin

hipnoză.”

Autorul încearcă să ne liniștească. Putem reveni oricând la starea normală.

„Viziunile sub influența mescalinei sau a acidului lisergic încetează dacă persoanei i se administrează o doză considerabilă de acid nicotinic.”

Posturile ținute de oamenii religioși în cursul unui an se explică nu numai ca act de voință liber-consimțită, de sondare a propriilor posibilități pe care le avem (sau nu...). Mai există ceva :

„ Astfel ne vine mai ușor să explicăm rolul postului în declanșarea viziunilor. Prin reducerea cantității de zahăr aflate la dispoziția organismului, postul scade randamentul biologic al creierului și permite pătrunderea în conștiință a unor elemente fără nicio valoare de supraviețuire[...]. Provocând avitaminoză, îndepărtează din sânge acidul nicotinic care inhibă viziunile. Când oamenii își supun trupul la cazne, o fac nu numai în speranța ispășirii păcatelor trecute și a evitării pedepselor viitoare, dar și cu aspirația vizitelor la antipozii minții, într-un periplu vizionar.”

Autorul romanului „Minunata lume nouă” nu se îndoiește de existența Raiului sau a Iadului, a unei lumi mult mai vaste, mai frumoase, sau mult mai înfricoșătoare decât cea în care trăim și pe care ne este dat s-o cunoaștem folosindu-ne de simțurile de care dispunem

„...sufletul este purtat spre destinația sa îndepărtată cu ajutorul unei substanțe chimice-mescaline. În al doilea, vehiculul este de natură psihologică, iar trecerea spre antipozii minții se realizează prin hipnoză. Cele două vehicule poartă conștiința în aceeași regiune; dar drogul are raza de acțiune mai lungă și își transportă pasagerul mai departe în terra incognita.”

Pentru Huxley, existența celor doi antipozi – raiul și iadul – este ceva cât se poate de concret.

„Cangurii și ornitorincii pot părea neverosimili, dar improbabilitatea lor se repetă. La fel și creaturile psihologice care populează regiunile mai îndepărtate ale cugetelor noastre. Trăirile sub influența mescalinei sau în stare de hipnoză profundă sunt stranii, fără îndoială, dar stranii cu o anumită regularitate, stranii potrivit unui tipar.”

Mulți dintre noi se bucură când își amintesc să fi avut peste noapte un vis în culori. Autorul explică diferența între un vis color și unul alb-negru:

„Visele în culori sunt reprezentări de peisaje, în care nu există dramă, nu există trimiteri simbolice la conflict, ci doar înfățișarea în fața conștiinței a unui fapt dat, non-uman.”

Raiul ni-l imaginăm ca locul culorilor frumoase, al pietrelor prețioase, sau al florilor. Lucru explicabil, pentru că, pe vremuri,

„Mulțimea vedea doar mizeria întunecată a bordeiului, praful sau noroiul drumului din sat, cenușiul-cafeniu al straielor zdrențăroase. De unde și setea arzătoare, aproape disperată, după culori luminoase, pure; de unde și efectul copleșitor al unor asemenea culori ori de câte ori erau prezente, la biserică sau la curte.”

„Edenul este întotdeauna un tărâm al pietrelor scumpe. Purtătorii de cuvânt ai majorității paupere și-au umplut raiurile imaginare cu pietre prețioase.”

„Pietrele de preț sunt de preț deoarece se asemuiesc vag cu splendidele miracole văzute de ochiul interior al vizionarului.”

Pentru cei care nu cunosc pietrele prețioase, raiul este împodobit cu flori.

„Obiectele strălucitoare pot aminti inconștientului de ceea ce-l bucură la antipozii cugetului, iar aluziile obscure ale vieții de pe Cealaltă Lume sunt atât de fascinante, încât diminuează atenția acordată celei de aici, conferind astfel capacitatea de a trăi conștient ceea ce, inconștient, ne este mereu alături.”

Aluziile vieții de pe Cealaltă Lume sunt fascinante atât timp cât pe Această Lume va mai exista un singur supraviețuitor.

Huxley ne previne. Poarta de trecere de la Rai la Iad se deschide foarte ușor...

„Teama și furia pot închide calea spre Cealaltă Lume cerească, împingându-l în iad pe consumatorul de mescalină.”

Nu pot spune cu certitudine că autorul a fost un om religios. Ceea ce iese în mod clar în evidență e credința sa în ceva care există Dincolo...După Paradis, există Divinitatea, dar omului nu-i este dat să cunoască mai mult decât temelia ei.

„...paradisul reprezintă doar o poziție avantajoasă de unde temelia divină poate fi văzută mai limpede decât de la nivelul existenței individualizate obișnuite."

„În starea postumă, după ce au întrezărit splendoarea insuportabilă a Realității ultime și după ce au pendulat între cer și infern, majoritatea sufletelor se retrag în acea regiune mai domoală a cugetului unde, cu dorințele, amintirile și fanteziile lor proprii și ale altor oameni, pot construi o lume foarte asemănătoare celei în care au trăit pe Pământ.”

CARTE: „Raiul și iadul” de Aldous Huxley

Scris de Horia Picu

Duminică, 07 Aprilie 2013 08:14 - Ultima actualizare Duminică, 07 Aprilie 2013 08:20

Ce bine-ar fi să fie așa...Ce pot să spun despre viziunile autorului, luate de el ca realități sigure? Va veni un moment când le vom cunoaște, sau cel puțin când vom face parte din ele fără să știm cu adevărat ce se întâmplă cu noi...